

ללכת עוד הסוף

ללכת עוד הסוף

אחרי לא מעט ניסיונות כושלים הצליחו הרקדניות ב"גילה" לפנות זמן בלוי" הצפוף שלהן עם מיה סלע ■ אלא שכשהיא התחילה לדבר איתן על הגיל שלהן החלו הצעקות ■ בסוף זה הסתיים בהתאהבות מצדה ובוידוי מצידן: ארבע מתוכן יכולות להתרפק בנוסטלגיה על יום ההולדת 70 ■ זה, אגב, לא אומר שאין להן יכולות וירטואוזיות: במופע, שמשלב גם וידאו דאנס ומשחק, הן מוכיחות שגיל זה רק מספר ושגם כלת פרס ישראל למשפט יכולה לעשות שפנט

מיה סלע // צילומים: ריאן

כבר בתחילת המנישה עם חמש השחקניות וסרגניו של המופע הדרש "גילה" אני עושה טעות קטנית ושאלת אותן בנות כמה הן. אלו מתחילות הצעקות. שלוש מוזן מנזרות את גילן בציור. מרים נביראלי אומרת שהיא בדרך מיל אומרת שהיא יותר, "כדי להתרגל". והנה ריב תלמה רים, לעומתה, מינסת על כך ששניצנצות מבידה אתן לימורית את גילן. ריבית, את "מילה לשאלו, אבל לא תפלי תשובה. קל אי שית אני יכולה להגיד, אבל אני לא רוצה שה יהיה כתוב בעי תון, בגלל הפרנסה, מכיוון שאחד כך אומרים שאני זקנה". נביראלי "לי לא אומרים". ריבית: "כמס שכל אומרים, אבל לא לוקחים. אני עשיתי אודישו ואצרו לי שאני נזררת, וכשתכתיב בנאוה את הגיל או הם שאלו את לא טועה, אומרת לא, ובוה נזררת את הקי יודיה אני לא אומרת את הגיל מכיוון שבארץ שלנו כשבי נארם בעצם לגיל 48 הוא כבר לא מצדא עבודה. בארץ הזאת צריך להסתר את הגיל". ריבית: "זו מה שקרה עם המבטא שלי. כשהייתה בת 90 מי שהיא היא עוד היתה צלולה לגבר, אבל היא נחלשה ואישפה בבית חולים. כששאלו אותה הרופאים בת כמה היא היא עני תה שהיא בת 76. אמא שלי אמרה לה: מה, השתגעו? מה את אומרת שאת בת 76, את לא זוכרת בת כמה את? אז היא אמר לה: כן, לא, אם יחשבו שאני צעירות יספלו כי יותר טוב". נביראלי: "אבל הנה, היום, בגיל שלנו, יש המון ביטחן לשחקניות מנזרות". ריבית: "אז לא לוקחים אותן כי אני לא כשרנית". אי, למה נבנסת?", נאנחת. נביראלי: "נזכרת כמוכירה של הביטה שאמרה לה מעם "גם אני הייתי יכולה לשחק אם הייתי מספיק זקנה". ריבית: "בעיניו במקרה למרים יש תפקיד, אז היא חושבת שלכולם יש". ברוך ברנע היה, כשתנה ריבית מתחילה לצעוק ליה הסר לתן אני מתאהבת בה. אחי כך היא תתגעל ותביטי לי שהיא היתה פעם קטנסית ושהם רצו לשנות את תנועתה או העלים לא השתנה אבל המעפר מנזן נשאר. והו בעצם כל דניי גייון תשוקה היא העניין, ולהשם הנשים שישבבת סביב הסר לתן יש הרבה ממנה. "גילה" הגיז שלהן, בבישיה של גלית לים, הוא מופע בינחומי שמשלב מחול, משחק ווידאו דאנס. על הבמה חמש הנשים מחשטת ורוקדות, שכרעק מסכי וי דאו, מויקה ומארתה מושקעת. הצעירה שבה בת 69, המי בנות בת 84. כולן מנחטת ועמיסקות מאוד. כשאני מנסה לקבוע איתן מנישה מסובך שואת שמימה כמעט בלתי אפי שידית, ובו בופם שמימה מעוררת השראה – הוומנס שלה עמיטום להמלאי.

מופע שנות ה-70

על אף שרובן צערו בקריירת מחול אחרי שחצו את גיל שבעים, הן ורסיות ומשחקות במקצועיות ומשרות וזוגיות לא פחות מרדניות צעירות. למעשה, מרובר בחמישים נשים כל כך פנטגליות עדי שהגיישה איתן גרמט לי לחשוב שבי עצב לא אכפת לי להודקו. למרות שהן לא הכירו קודם, יש להן מכה שותפת מרובי אחר: מילן לא מחרו להתחיל משהו

מימין: תלמה רים, רות בן ישראל, מירי לרמן באר, רות נביראלי ותנה ריבית. נשים צעירות שראו את המופע שאלו איך אפשר להצטרף אליהן. אחת אומרת להן שרן צעירות מדי, רק מגיל שבעים אפשר להצטרף

בן ישראל: "עד עכשיו יש לי קצת פחד נכשני עולה על הבמה. זה אחרת מלבוא לנאום מול אנשים. נעבר כשנאמתי בקונגרסים לא הסתכלו על הבגון שלי, הסתכלו על השכל שלי, ופה פתאום זה צריך להפיק תרגילים שלי, הבגון שלי"

ריב: "אני עשיתי אמרו ליש אשתי הדרת, ובכנתבתי בגאווה את הגיל שאלוי אותי את לא טונה! אמרתי לא ובה מרחי את הקריירה. היום אני לא מתייחסת את אמרתי שיון שבארץ שלי כשנבואם מניע לגיל 45 הוא כבר לא מוצא עבודה. בארץ הזאת צריך להסתיר את הגיל"

הש, למשל ללמוד לרקוד בגיל כשי עים פלוס. הסקסיסט בהבנה נוצרו תוך עברי זה משותפת עם הבמאית והם ספסי טים אושיס על החיים שלה, אבל שום דבר הוא לא רק אישי, הכל גם פוליטי. בחברה העברית שהתחל הכי גדול שלה הוא הוויכוח, כי בעל גיל מופים המפנים לעיפופים, מרובי בחירה נעוצה ואמיצה. מפרסה שלה, אף אתה מתו לא מתכוונת להפסיק לרקוד משום שהחברה מצפה ממנה לשבת בבית ולקוץ בגידול הבגדים- כשנכריאלי, למשל, וקרת על הבמה היא לא רק אישה מאור יפה, קלה רג' ליים, שמתחשק להתגפר אליה לכו סת אזון, היא גם מתריסה. בנריאל היא בגינה השקטנית היחידה בינו החמיש שמסורת לכב את שיקה. כתיאוראלת הגדולים במחנות של תגן ליון, כמרתים (תעלת לאומילרן, "טוסעז", "לאן נעלה וישאל וקס") וכסדרות סלווי (ה"רשת החיים", "אלופרן"), וכיום, בדנעיס שהיא מצליחה להתג' תקן מהלפוט שלה (ה"ממברתי לני" בניהלת הרבה המצליחה "מקוזה". היחידה אחרי שלוש שנים שהיא עי שה את מקוזה, "גילה" היא התרע' גנות. האפסיות לרקוד ולשחק את עצמה קשה לת, ונגם תגובות להצ' גה שונות. מתגובות להבנה כתיאסי ורו, "הן נוצע לכל אחד בעצב הכי נמוק סליו. כלתי אמרה לי שקעשיו היא כבר לא מפורח מתיקנה". למרות שפנים היא שקטנית מניע רבה, בעצירתה קיבלה תשובה שלי לית כשגישה אודישן בתיאטרון חיפה אבל יוסף (פפו) מילוא, "את אמר שאני לא שקטנית, ובלבל שוא מכר אתה אתה לא מרסה אתי", והוא עזקת. בנריאל התקעשה לשבת ולצפות בו עובר, ומיוון שהיא אלה הימים הראשונים של התיאטרון ולא היה נריון פות קמפניר החללה שאם הוא כבר מייאל אויבטם של היא כדי לה להיות עוררת במא' (הם ליפשו אותי איד לתובת את המיונצנות וכי, והייתי די ימינו של פפו). על הבמה כמגילת"ה היא מספרת על אהבתה למבטיקו, היקוק היוי ני, ולבתי המרחק בדרום תל אביב "אבא שלי תמיד אמר לי "תקשיבי מלתיקה, זה כמו לשבת באכסתי מכה, ובשעתיו, בעמם ההיסטורי למעונות יוניי הצברסתי לרקוד. אני, הנאליציאנויות, וקרת כלי בר

היא כבר לא מפורח מתיקנה". למרות שפנים היא שקטנית מניע רבה, בעצירתה קיבלה תשובה שלי לית כשגישה אודישן בתיאטרון חיפה אבל יוסף (פפו) מילוא, "את אמר שאני לא שקטנית, ובלבל שוא מכר אתה אתה לא מרסה אתי", והוא עזקת. בנריאל התקעשה לשבת ולצפות בו עובר, ומיוון שהיא אלה הימים הראשונים של התיאטרון ולא היה נריון פות קמפניר החללה שאם הוא כבר מייאל אויבטם של היא כדי לה להיות עוררת במא' (הם ליפשו אותי איד לתובת את המיונצנות וכי, והייתי די ימינו של פפו). על הבמה כמגילת"ה היא מספרת על אהבתה למבטיקו, היקוק היוי ני, ולבתי המרחק בדרום תל אביב "אבא שלי תמיד אמר לי "תקשיבי מלתיקה, זה כמו לשבת באכסתי מכה, ובשעתיו, בעמם ההיסטורי למעונות יוניי הצברסתי לרקוד. אני, הנאליציאנויות, וקרת כלי בר

נשים גדולות כשהיא עושה את ה"אודישן" שלה. היא מנסה לרקוד עם ה"אודישן" שלה. היא מנסה לרקוד עם ה"אודישן" שלה.

החבורה העלילה מחשבל כוח מה

ידי עכשיו יש לי קצת פחד נכשני עולה על הבמה. זה אחרת מלבוא לנאום מול אנשים. נעבר כשנאמתי בקונגרסים לא הסתכלו על הבגון שלי, ופה פתאום זה צריך להפיק תרגילים שלי, הבגון שלי"

ריב: "אני עשיתי אמרו ליש אשתי הדרת, ובכנתבתי בגאווה את הגיל שאלוי אותי את לא טונה! אמרתי לא ובה מרחי את הקריירה. היום אני לא מתייחסת את אמרתי שיון שבארץ שלי כשנבואם מניע לגיל 45 הוא כבר לא מוצא עבודה. בארץ הזאת צריך להסתיר את הגיל"

הש, למשל ללמוד לרקוד בגיל כשי עים פלוס. הסקסיסט בהבנה נוצרו תוך עברי זה משותפת עם הבמאית והם ספסי טים אושיס על החיים שלה, אבל שום דבר הוא לא רק אישי, הכל גם פוליטי. בחברה העברית שהתחל הכי גדול שלה הוא הוויכוח, כי בעל גיל מופים המפנים לעיפופים, מרובי בחירה נעוצה ואמיצה. מפרסה שלה, אף אתה מתו לא מתכוונת להפסיק לרקוד משום שהחברה מצפה ממנה לשבת בבית ולקוץ בגידול הבגדים- כשנכריאלי, למשל, וקרת על הבמה היא לא רק אישה מאור יפה, קלה רג' ליים, שמתחשק להתגפר אליה לכו סת אזון, היא גם מתריסה. בנריאל היא בגינה השקטנית היחידה בינו החמיש שמסורת לכב את שיקה. כתיאוראלת הגדולים במחנות של תגן ליון, כמרתים (תעלת לאומילרן, "טוסעז", "לאן נעלה וישאל וקס") וכסדרות סלווי (ה"רשת החיים", "אלופרן"), וכיום, בדנעיס שהיא מצליחה להתג' תקן מהלפוט שלה (ה"ממברתי לני" בניהלת הרבה המצליחה "מקוזה". היחידה אחרי שלוש שנים שהיא עי שה את מקוזה, "גילה" היא התרע' גנות. האפסיות לרקוד ולשחק את עצמה קשה לת, ונגם תגובות להצ' גה שונות. מתגובות להבנה כתיאסי ורו, "הן נוצע לכל אחד בעצב הכי נמוק סליו. כלתי אמרה לי שקעשיו היא כבר לא מפורח מתיקנה". למרות שפנים היא שקטנית מניע רבה, בעצירתה קיבלה תשובה שלי לית כשגישה אודישן בתיאטרון חיפה אבל יוסף (פפו) מילוא, "את אמר שאני לא שקטנית, ובלבל שוא מכר אתה אתה לא מרסה אתי", והוא עזקת. בנריאל התקעשה לשבת ולצפות בו עובר, ומיוון שהיא אלה הימים הראשונים של התיאטרון ולא היה נריון פות קמפניר החללה שאם הוא כבר מייאל אויבטם של היא כדי לה להיות עוררת במא' (הם ליפשו אותי איד לתובת את המיונצנות וכי, והייתי די ימינו של פפו). על הבמה כמגילת"ה היא מספרת על אהבתה למבטיקו, היקוק היוי ני, ולבתי המרחק בדרום תל אביב "אבא שלי תמיד אמר לי "תקשיבי מלתיקה, זה כמו לשבת באכסתי מכה, ובשעתיו, בעמם ההיסטורי למעונות יוניי הצברסתי לרקוד. אני, הנאליציאנויות, וקרת כלי בר

נביראלי: "אבא שלי למתיקה, זה כמו לשבת באכסתי אני חסיה, אני רוקדת בלי בושה. זה בא מחנכי, עם כל העצב וההגוננות. הראש לא מתערב וכוסית של עראק לא חילדים תמיד ילדים שלי, אמא שני, אבא חנכים ילדים צועקים סבתא, חרקידי"

היא כבר לא מפורח מתיקנה". למרות שפנים היא שקטנית מניע רבה, בעצירתה קיבלה תשובה שלי לית כשגישה אודישן בתיאטרון חיפה אבל יוסף (פפו) מילוא, "את אמר שאני לא שקטנית, ובלבל שוא מכר אתה אתה לא מרסה אתי", והוא עזקת. בנריאל התקעשה לשבת ולצפות בו עובר, ומיוון שהיא אלה הימים הראשונים של התיאטרון ולא היה נריון פות קמפניר החללה שאם הוא כבר מייאל אויבטם של היא כדי לה להיות עוררת במא' (הם ליפשו אותי איד לתובת את המיונצנות וכי, והייתי די ימינו של פפו). על הבמה כמגילת"ה היא מספרת על אהבתה למבטיקו, היקוק היוי ני, ולבתי המרחק בדרום תל אביב "אבא שלי תמיד אמר לי "תקשיבי מלתיקה, זה כמו לשבת באכסתי מכה, ובשעתיו, בעמם ההיסטורי למעונות יוניי הצברסתי לרקוד. אני, הנאליציאנויות, וקרת כלי בר